

၂၀၁၀ ရောက်ရှိခဲ့

သမင်လည်ပြန်အလောင်းစုတ်သူ နှင့်
ပြေသူတော် မောင်ခြွေ

လှိုင် : ၁၃ : ၁၀ : ၂၀၁၀

အခန်း(၁)

ဇော်နိုင်ငံစိုး

သမင်လည်ပြန်အလောင်းဂှက်သူ နှင့် မြွေသူတော် မောင်ခြံမုံ

(နိဒါန်း)

“ကျွီ”

“တီ...တီ”

“ပွမ်...ပွမ်....”

ရုတ်တရက် ကော်မရှင်နာလမ်း (ယခု ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်း) အတိုင်း

အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်လာသော ဘောက်ဆောဆလွန်ကားတစ်စီးသည် လမ်းဆုံသို့ရောက်သော အခါ အချက် ပြမီးမပြ၊ ဘာမပြဘဲ ဆူးလေဘုရားလမ်းဘက်သို့ ဇွတ်အတင်း ချိုး ကွေ့လိုက်သော ကြောင့် အဖြောင့်အတိုင်း မောင်းနှင်လာကြသော အာရ်အီးတီ ဘတ်စ်ကား၊ လန်ချာနှင့် မြင်းရထားများ မှ ဘရိတ်အုပ်သူက အုပ်၊ ဟွန်းတီသူက ဟွန်းတီးနှင့် ကိုးရီးကားရား ဖြစ်ကုန်ကြလေသည်။(ထို စဉ်ကယခုလို ထက်ယာကပ်မောင်းစနစ် မဟုတ်သေးချေ)

သို့ရာတွင် ဇွတ်အတင်းချိုး ကွေ့လိုက်သော ဘောက်ဆော

ဆလွန်ကားမောင်းသူမှာ မည် သူ့ကိုမျှ အရေး တယူလုပ်ကာ တောင်းပန်မနေဘဲ ဆူးလေဘုရားလမ်းဘက်သို့ ကားကို တရ မန်းကြမ်း၊ မောင်းနှင့် သွားလေသည်၊ နောက်.....အင်္ဂလိပ်ဆေးဆရာကြီး ဒေါက်တာကျော်ဘရိုက်ထိုင် သော ဒတ်သခင်ဆေးဆိုင်ကို ကျော်လွန်ပြီး ရုံးခန်းအများ အပြားဖွင့်လှစ်ထားရာ တိုက်တစ်လုံး၏ ရှေ့သို့ ရောက်မှ ထိုကားမှာ ကျွီခနဲထိုးရပ်သွားလေသည်။

ကား ရပ်လျှင် ရပ်ချင်းပင် ကားတံခါးကိုဝုန်းခနဲ ဆောင့်တွန်းဖွင့်ကာ ကားပေါ်မှ

မနောက် တိုင်းဥရောပဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည့်အသက်ငါးဆယ်ကျော်၊

ခြောက်ဆယ်နီးပါးအရွယ် ရှိမည် ဖြစ်သော အသားဖြူဖြူ ၀၀ဖိုင်းဖိုင်းနှင့်

လူကုံထံရုပ်ပေါက်သော လူ တစ်ယောက် ဆင်းလာလေသည်

ထိုးသူမှာ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ၏ အထူးယုံကြည်ကိုးစားခြင်းကို ခံရပြီး

မြန်မာပြည်တစ်နံတစ် လျားတွင် သာမက အိန္ဒိယနိုင်ငံရှိ ကာလကတ္တားဘုံဘေမြို့ တို့မှ
အဆောက်အဦအများ အပြားကိုပင် ကန်ထရိုက် ချပေးရသော ကန်ထရိုက်တာသူဌေးကြီး
ဦးရွှေဖူးပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

ယခုတော့ကန်ထရိုက်တာ သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူးမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို
အလွန်တရာစိတ်ဆိုး ဒေါသထွက်နေသည့်ပုံဖြင့် လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကာ
တိုက်အတွင်း သို့ ခြေလှမ်းကျဲ ကျဲဖြင့် လျှောက်ဝင်သွားလေ၏ ။ မျက်နှာမှာ လည်း
ဒေါသအခိုးအငွေ့တို့ကြောင့် နီမြန်းလျက် ရှိနေ သည်။

ဗိသုကာသာဒွန်းဦး အင်ဂျင်နီယာအဖွဲ့ ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ထားသည့်
ရုံးခန်းတစ်ခု၏ ရှေ့သို့ ရောက်မှ ကန်ထရိုက်တာသူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူးမှာ အခန်းဝရှိ
မှန်တံခါးကို ဝှန်းခနဲဆောင့်ဆွဲဖွင့် ကာ အတွင်း သို့ ဒေါနှင့် မောနှင့် ဝင်သွားလေသည်။

ထိုသို့ ဘီလူးဆိုင်းတီးကာဝင်လာသော သူဌေးကြီး
ဦးရွှေဖူးကိုမြင်လိုက်ရသည့်အတွက် ဗိသုကာအင်ဂျင်နီယာ သာဒွန်းဦး၏ အတွင်း ရေး မှူး
မလေး ဖြစ်သူ ကေသီမှာ ရုတ်တရက် အံ့အား သင့်သွားလေသည်။

သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူး ကန်ထရိုက်ရသည့် အဆောက်အဦအချို့ ကို သူမ၏
အလုပ်ရှင် ဖြစ်သူ ဗိသုကာအင်ဂျင်နီယာ သာဒွန်းဦးက ပုံစံဒီဇိုင်း ရေး ဆွဲပေးပြီး
ကြီးကြပ်ဆောက်လုပ်ပေးရသည်။ ထို့ကြောင့် သူမမှာ သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူးကို မကြာခဏ
မြင်ဖူးနေ၏ ။

သို့ရာတွင် ယခုလိုပုံစံမျိုး ဖြင့် ရုံးခန်းသို့ လာသည်ကိုတော့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ
မမြင်ဖူးပေ။

သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူးက စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်နေသည့် အမှုအရာဖြင့် သူမ၏

စားပွဲနားသို့ ရောက်လာပြီး အသံမာမာဖြင့်

“နင့်ဆရာ သာဒွန်းဦးရှိလား”

“ဟင့်အင်း...မရှိဘူးရှင် သူငွေမင်း၊ ဆရာ အပြင် သွားပါတယ်”

အတွင်း :ရေး မှူး မလေး ကေသီက ပျာပျာသလဲ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

သို့သော်

“မညာနဲ့ အထဲမှာ ရှိတယ် မဟုတ်လား”

သူငွေကြီး ဦးရွှေဖူးမှာ အတွင်း :ရေမှူမလေး ကေသီ၏

စကားကိုမယုံကြည်သည့်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်ပြီး ဗီသုကာအင်ဂျင်နီယာသာဒွန်းဦး၏
ရုံးခန်းတံခါးကို ဆောင့်တွန်းဖွင့်ကာ သူကိုယ်တိုင် အတွင်း သို့ ဝင်သွားကြည့်လေသည်။

“အို....ဒုက္ခပါပဲ”

ထိုစိုးရိမ်တကြီး ရေရွက်သံနှင့် အတူ အတွင်း :ရေး မှူး မလေးကေသီမှာ မည်
သည့်အကြောင်း ကိစ္စကြောင့် သူငွေကြီးဦးရွှေဖူး တစ်ယောက် ယခုလို
ဒေါသထွက်လာရသည်ကို နားမလည်နိုင် တော့ဘဲ နောက်သို့.. ကမန်းကတန်း
ပြေးလိုက်သွားလိုက်သည်။

သူမရုံးခန်းအတွင်း သို့ ရောက်ရှိသွားသည့်အချိန်တွင် တော့

သူငွေကြီးဦးရွှေဖူးမှာ ရွှေဖူး ဥယျာဉ်မြို့ တော် အိမ်ရာစီမံကိန်း ဟုစာတမ်းရေး ထိုးထားသည့်
အဆောက်အဦးပုံစံငယ်တင်ထားရာ စင်ရှေ့တွင် ခါးထောက်ကာ ရပ်ကြည့်နေလေ၏ ။

(ထိုစဉ်က ဥယျာဉ်မြို့ တော် အိမ်ရာ

ဟူသည့်စကားအသုံးအနှုန်းမပေါ်ပေါက်သေးဘဲ ဘတ်စတီ ဟုသာ ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

ဥပမာပြောရလျှင် ကမာရွတ်ကို မဲရှိဒီခန်း ဘတ်စတီဟု ခေါ် ကြသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည်။ ရွာ ဟု
အဓိပ္ပါယ်ရသော ကုလားစကား ဖြစ်၏ ။ ရွာတည်သည်ဟုဆိုရ မည့် သဘောပင်။ သို့ ရာတွင်
ယခုခေတ်လူငယ်များ နားလည်လွယ်စေရန် ဥယျာဉ်မြို့ တော် စီမံကိန်းဟူသော

ခေတ်ပေါ်အသုံးအနှုန်းကိုသာ သုံးစွဲ သွားပါမည်)

ထိုအခါကျမှ အတွင်း :ရေး မှူး မလေး ကေသီမှာ အနည်းငယ်စိတ်အေးသွားရပြီး သူငွေကြီး ဦးရွှေဖူး၏ အနားသို့ သွားလိုက်ကား စိတ်ပြေလို့ပြေငြား ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဒါသူငွေမင်းကြီးကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ အိမ်ရာစီမံကိန်း ပုံစံငယ်လေ။ ကျွန်မတို့ဆရာရဲ့ နေမအား ညမအား အစွမ်းကုန်ကြိုး စားပုံစံထုတ်ထားတဲ့ လက်ရာတစ်ခုဆိုလည်း မမှာ :ပါဘူး

ရှင့်”

သို့ရာတွင် သူမ ထင်သလို သူငွေကြီး ဦးရွှေဖူးမှာ ထိုပုံစံငယ်ကို သဘောကျနှစ်ခြိုက် လွန်း၍ ကြည့်နေခြင်းမျိုး မဟုတ်ချေ။

သူငွေကြီး ဦးရွှေဖူးက မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးစုံဖြင့် သူမကို ချာခနဲ လှည့် ကြည့်ပြီး...

“ဘာ ငါ့ကိုဂုဏ်ပြုတဲ့ အိမ်ရာစီမံကိန်း ဟုတ်လား”

ဟု ကျယ်လောင်စွာ ပြောဆိုလိုက်လေသည်။ ပြီးနောက် သူငွေကြီးဦးရွှေဖူးမှာ စိတ်ဖောက် ပြန်သွားသည့် လူ တစ်ယောက် လို စင်ပေါ်ရှိ အုပ်ခဲအသေးစားလေးများ ၊

သစ်သားချောင်းလေးများ ဆေးရောင် ချယ်ထားသည့် စက္ကူအမာစားလေးများ ဖြင့်

စနစ်တကျဆောက်လုပ်ထားသော အဆောက်အဦးပုံစံငယ်အား လက်ဖြင့်

ဒေါသတကြီးတွန်းတိုက် ဖျက်ဆီးလိုက်လေသည်။

“ဒုန်း”

“ဝုန်း”

“ကဲကွာ...ကဲကွာ”

“အို....မလုပ်နဲ့....မလုပ်နဲ့”

အတွင်း :ရေး မှူး မလေး ကေသီ မည် သို့ ပင် အော်ဟစ်တားဆီး နေစေကာမူ

သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူးမှာ မရပ်တန့်ပေ။

အဆောက်အဦးပုံစံတစ်ခုလုံး ကြွေပျက်စီးသွားပြီဆိုတော့မှ အတွင်းရေးမှူး
မလေးကေသီအား စူးစူးရှရှစိုက်ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“နင့်ဆရာ အခုဘယ်မှာလဲ ငါ့ကို အမှန်အတိုင်းပြောစမ်း”

“ဟို....ဟို....အိမ်ရာစီမံကိန်းထဲကို သွားပြီး ကြည့်ကြပ်နေပါတယ်ရှင်”

တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ပြောလိုက်သော အတွင်းရေးမှူးမလေးကေသီ၏
စကားအဆုံးမှာပင် သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူးမှာ ချက်ချင်းပင် လိုက်သွားရန် ရုံးခန်းအပြင်သို့ ကမူးရှူ
ထိုး ထွက်သွားလေတော့သည်။

*

ရွှေဖူးဥယျာဉ်မြို့တော် အိမ်ရာစီမံကိန်း မြေနေရာမှာ တာမွေ
အဝိုင်းကိုကျော်လွန်ပြီး ဂွတ္တလမ်းမကြီး(ယခု ဦးချစ်မောင်လမ်း)အတိုင်းသာလျှင် စိုက်ပျိုးရေး
ခြံများ၏ အဆုံး၌ (ယခု ရန်ကင်းမြို့နယ်နေရာတွင်) ရှိသည်။

ထိုမြေနေရာတွင် ရွှေဖူးဥယျာဉ်မြို့တော် အိမ်ရာစီမံကိန်းအား
တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ရန်အတွက် ဗိသုကာအင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်သူ သာဒွန်းဦးမှာ လွန်ခဲ့သည့်
တစ်လလောက်ကတည်းက မည်သည့်နေရာတွင် မည်သည့်အဆောက်အဦး
ဆောက်လုပ်မည်ကို ကြိုတင်မြေနေရာသတ်မှတ်ခြင်း၊ မြေညှိခြင်း၊ လိုအပ်သည့်နေရာများ
ကို မြေဖို့ခြင်း၊ အောက်ခံဖောင်ဒေရှင်းများ ချခြင်း၊
အလုပ်သမားနေထိုင်ရန်အတွက်တန်းလျားများ ဆောက်လုပ်ခြင်းတို့ကို
လုပ်ကိုင်လာခဲ့သည်မှာ ယခုဆို အတော်အတန်ပင် ရုပ်လုံးပေါ်လာလေပြီ။

ထိုခေတ်ထိုကာလက ကာလကတ္တား အင်ဂျင်နီယာများ အသင်းကောင်စီမှ
အသိအမှတ်ပြုအင်ဂျင်နီယာဘွဲ့(သိပ္ပံဘွဲ့)ရရှိသည်မြန်မာအမျိုးသားအင်ဂျင်နီယာများမှာ
လက်ချိုးရေတွက်၍ ရသည့်အထိပင် နည်းပါးလှပြီး ထိုအထဲတွင်မှ မြို့တော်ခန်းမကို

ပုံစံဒီဇိုင်း ရေး ဆွဲကာဆောက်လုပ် ပေးခဲ့သော မြန်မာအင်ဂျင်နီယာ ဦးတင်(F.A.J.A.F.J. A.A.M. inst Struct E)ဘားမားအတ်ကလပ် အသင်းဝင် အင်ဂျင်နီယာဦးသာထွန်းနှင့် သာဒွန်းဦးတို့မှာ နာမည် ကျော်မိသကား အင်ဂျင်နီယာများ ဟုပင် ခေါ်ဆို၍ ရပေသည်။

ထို့ကြောင့် ပင် ယခုဆောက်လုပ်မည့် ရွှေဖူးဥယျာဉ်မြို့ တော် အိမ်ရာစီမံကိန်းအား သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူး၏ ကုမ္ပဏီမှ ကန်ထရိုက်ရသည်ဆိုသည်နှင့် လူငယ်ပီပီ အချိန်ဆိုင်းမနေဘဲ သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူး၏ ဇနီးနှင့် တိုင်ပင်ကာ အမြန်ဆုံးဆောက်လုပ်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ယခုလိုဆောက်လုပ်ခြင်းကိုတော့ သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူးမှာ ကာလကတ္တားသို့ လ အတန်ကြာအောင် လုပ်ငန်းကိစ္စတစ်ခုဖြင့် သွားရောက်နေသော ကြောင့် သိရှိခြင်းမရှိသေးပေ။

သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူး၏ ဇနီးအငယ် ဖြစ်သူ ခင်ထိပ်ထား၏ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုတည်းဖြင့် သာ လျှင် ဆောက်လုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သာဒွန်းဦးက ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းခွင်တွင် ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသည့် ဖိုင်ဘာဦးထုပ်အဝါ တစ်လုံးကို ဝတ်ဆင်လျက် အလုပ်သမားခေါင်းဆောင် တစ်ယောက် အား အိမ်ရာအဝင်ဝတွင် ထားရှိ မည် မုဒ်ဦးအတွက် ပိုင် တိုင်များ စိုက်မည် အစီအစဉ်အား အသေးစိတ်ညွှန်ကြားနေလေသည်။

မကြာခဏဆိုသလိုလည်း သာဒွန်းဦးမှာ လက်ထဲမှ ရာပန်းဆီပုလင်းကို နှာခေါင်းဝတွင် တေ့ ကာ ရှူရှိုက်နေလေသည်။ ထိုသို့ရှူရှိုက်တတ်သည်မှာ သူ၏ အကျင့်တစ်ခုလို ဖြစ်နေလေပြီ။

ထိုအချိန်မှာ ပင် ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းခွင်ထဲသို့ သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူး၏ ကား အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းဝင်လာသည်ကို တွေ့ လိုက်ရလေသည်။ ပြီးနောက် သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူးမှာ အလုပ်သမားတစ် ယောက် ကိုမေးပြီး သူရှိရာသို့ ခြေလှမ်းကျကြီးဖြင့် လာနေသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ၍ သာဒွန်းဦးမှာ ပြောလက်စ စကားကိုဖြတ်ကာ

အလျင်အမြန်လျှောက်သွားလိုက်လေသည်။

အနားသို့ ရောက်သော အခါ သူကပင် စတင်နှုတ်ဆက်လိုက်၏ ။

“ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့်ကို ရောက်လာတော့ပါလား သူဌေးမင်း။”

ဘယ်တုန်းကများ မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်လာတာလဲဗျ

“အေ...ဒီနေ့ပဲကွ။ အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း ဒီသတင်းကြားတာနဲ့ တစ်ခါတည်း တန် လိုက်လာခဲ့တာ”

သာဒွန်းဦးမှာ မျက်မှောင့်ကြဲတိုက်မိသည်။

သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူး၏ အမှု အရာမှာ ပုံမှန်မဟုတ်၊ မျက်နှာမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်နေသည့်ပုံဖြင့် နီမြန်းကာ တင်းမာခက်ထန်နေသည်။

သူ့ကိုကြည့်နေသည့် အကြည့်မှာ လည်း စူးရှတောက်လောင်လွန်းနေ၏ ။

သာဒွန်းဦးက လေသံကို အနည်ငယ်နှိမ့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စများ ရှိလို့လဲသူဌေးမင်း”

“ဘာကိစ္စရှိရမှာ လဲ အခုဆောက်နေတဲ့ အိမ်ရာစီမံကိန်းကိစ္စပေါ့ကွာ။ မောင်ရင်က ဘယ်သူ့ဆီက ခွင့်ပြုချက်ရလို့ ဒီအိမ်ရာစီမံကိန်းကို ဆောက်ရတာ လဲ”

သာဒွန်းဦးက နားမလည်သည့်အမှု အရာဖြင့် သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီး လျှင်..

“သူဌေးမင်းက...သူဌေးမင်းရဲ့ ဇနီး ခင်ထိပ်ထားနဲ့ မတွေ့ ရသဘူးလား”

“မတွေ့ ရသေးဘူး...ကျုပ် ခရီးသွားနေတဲ့ တစ်လျှောက်လုံး သူ့အိမ်တောင်ပြန်ရဲ့ လား မသိဘူး၊ တစ်ချိန်တည်လုံး သူ့ရဲ့ အမျိုး သမီးစေတနာနားဝန်ထမ်းအဖွဲ့နဲ့ မြို့ အနံ့လျှောက်သွားနေမှာ ပေါ့ ဒါပေမဲ့ မောင်ရင်ရဲ့ အသုံးမကျတဲ့အိမ်ရာစီမံကိန်းစာရွက်တွေ တော့ တွေ့ခဲ့ပါရဲ့ ”

သာဒွန်းဦးမှာ သူငွေကြီး ဦးရွှေဖူး၏ စကားကြောင့် ဒေါသထွက်သွားသည်။ သို့သော် ထိုဒေါသကို အလျင်အမြန်ချွန်းအုပ်လိုက်ပြီးလေသံပျော့ပျော့ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆို ကျွန်တော် ပဲ ရှင်းပြပါမယ် သူငွေမင်း။ သူငွေမင်း ကာလကတ္တားကို သွားနေ တုန်း သူငွေမင်းရဲ့ ကုမ္ပဏီက ဒီမြေနေရာပေါ်မှာ အဆောက်အဦးဆောက်လုပ်ခွင့် ကန်ထရိုက် ရတာ နဲ့ ကျွန်တော် ရယ်၊ ခင်ထိပ်ထားရယ် တိုင်ပင်ပြီး သူငွေမင်းရဲ့ နာမည် နဲ့ အခုလို အိမ်ရာစီမံ ကိန်း ဆောက်ရတာ ပါ။”

ကျွန်တော် နဲ့ခင်ထိပ်ထားက သူငွေမင်းရဲ့ ဂုဏ်ကျက်သရေတိုးဖို့ကို ရှေးရှုကြတာပါ။

သူငွေကြီးဦးရွှေဖူး၏ မျက်နှာက အခုချက်ချင်ထပေါက်ကွဲတော့မည် မီးတောင်ဝလို နီရဲ တင်းမာသွားသည်။ စကားသံမှာ လည်း ဒေါသအငွေ့အသက်တို့ဖြင့် ကြမ်းရှကျယ်လောင် သွား၏ ။

“ဘာဂုဏ်ကျက်သရေ ဟုတ်လား....အပိုတွေ လာမပြောမနေနဲ့မောင်ရင်။ ကျုပ်မသိဘဲ ကျုပ်ရဲ့ စည်းစိမ်ကို အချင်နှိုက်ချင်ရင် နှိုက်ချင်တယ်ပြောပါ။ ကျုပ်ခပ်ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်၊ ဒီ အိမ်ရာစီမံကိန်းကိုရပ်လိုက်တော့”

ထိုစကားကြောင့် သာဒွန်းဦးမှာ မျက်စိပြူး ကျယ်သွားလေသည်။

“ဘယ်လို...ဘယ်လို ရပ်လိုက်မယ်ဟုတ်လား။ မ ဖြစ်နိုင်တာဗျာ...။ဒီမှာ စက်ယန္တရားကြီး တွေ ကိုတောင် တခြားကုမ္ပဏီက လချုပ်နဲ့ငှားပြီး မြေတွေ ဘာတွေ ညှိပြီးကုန်ပြီး။ တချို့အဆောက် အဦးတွေ ဆို ဖောင်ဒေးရှင်တွေ ဘာတွေ တောင် ချပြီးသွားလို့ ဆောက်ဖို့တောင်ပြင်နေပြီ၊ အဲဒီ ကုန် ကျစရိတ်တွေ အကုန်လုံးကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

သူငွေကြီးဦးရွှေဖူးက ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ဒါတော့ ကျုပ်မသိဘူးမောင်ရင် ကျုပ်ကိုအသိမပေးဘဲလုပ်တာဆိုတော့

မောင်ရင်ဘာ သာ မောင်ရင်ကြိုက်သလို ရှင်းလိုက်တော့၊

ပြီးတော့တစ်ခါတည်းသတိပေးလိုက် မယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ဇနီးခင် ထိပ်ထားကို

နောက်တခါအလုပ်ကိစ္စအကြောင်းပြုပြီး လာမပတ်သက်နဲ့တော့။ သူကအရွယ်ငယ်

သေးတယ်။ လူတွေ အကြောင်းဘာမှ မသိသေးဘူး၊ ဥပမာ မောင်ရင်တို့လိုလိမ်မယ့် ညာမယ့်

လူတွေ ကိုပေါ့”

သူငွေကြီးဦးရွှေဖူး၏ စကားကစော်ကားလွန်းရာကျနေ၏ ထို့ကြောင့်

ဖြစ်နိုင်လျှင် သာခွန်း ဦးက မောက်မောက်မာမာနှင့် ပြောဆိုနေသော သူငွေကြီးဦးရွှေဖူးကို

လက်သီးဖြင့် စိမ့်ညက်ညက် ကြေသွားအောင် ထိုးပစ်လိုက်ချင်နေသည်။

သို့သော် သာခွန်းဦးက နောက်ဆုံးအနေဖြင့် သည်းခံလိုက်ပြီး

ပြေရာပြေကြောင်း ပြောဆို ကြည့်လိုက်၏ ။

“သေသေချာချာ စဉ်းစားပါဦးသူငွေမင်း၊ ဒီအိမ်ရာစီမံကိန်းက

သူငွေမင်းအတွက် ငွေ ကြေးအမြတ်အစွန်း မရှိရင်တောင် သူငွေမင်းရဲ့ နာမည် ကတော့

ဒီအိမ်ရာကြီးတည်ရှိနေသ၍ ကာလပတ်လုံး လူတွေ မှတ်မိနေကြမှာ ပါ”

“ဒီမယ် မောင်ရင်.... ကျုပ်အတွက်ငွေကလွဲရင် ဘာမှအရေး မကြီးဘူး၊

ဘာနာမည် ကောင်း မှလည်းမလိုချင်ဘူး”

သူငွေကြီးဦးရွှေဖူးက သာခွန်းဦးကို သနားစရာသတ္တဝါ တစ်ကောင်ကဲ့သို့

ကြည့်ပြီး အပြတ် သားဆုံးစကားကို ဆိုလိုက်လေသည်။

သာခွန်းဦးက အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ကာ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်

ဆုပ်လိုက်သည် မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသော ကြောင့် လည်ပင်မှအကြောများ ပင်

ထောင်ထလာ၏ ။ ပြီးနောက် ထွက်သွားရန်ခြေလှမ်းပြင်နေသော သူငွေကြီး ဦးရွှေဖူးအား

အံ့ကြိတ်သံဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်လေ၏

“ကောင်းပြီးလေ....ဒါဆို ကျုပ် ခင်ဗျားအတွက် အိမ်ရာမဆောက်တော့ဘူး၊

အုပ်ဂူကောင်း ကောင်းတစ်လုံးပဲဆောက်ပေးတော့မယ်၊ အဲဒီ အခါကျရင်တော့ ခင်ဗျားရဲ့

မိန်းမခင်ထိပ်ထားက ဒီအိမ်ရာစီမံကိန်းကို ဆက်ဆောက်မှာ ပါ”

သာဒွန်းဦးက မည် သည့်အဓိပ္ပါယ်ဖြင့် ပြောဆိုလိုက်မှန်းမသိသော်လည်း သူငွေကြီး ဦးရွှေ ဖူးမှာ နောက်သို့ ချာခနဲ စူးစူးရဲရဲ လှည့်ကြည့်ကာ ချက်ချင်းတုန်ပြန်လိုက်သည်။

မောင်ရင်မြဲမြဲမှတ်ထား၊ ကျုပ်သေလည်း ကျုပ်မိန်းမ ခင်ထိပ်ထားမှာ ဒီ အိမ်ရာဆက် ဆောက်ဖို့ ပိုက်ဆံရှိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်ကွယ်လွန်းသွားတာနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ငွေ တွေ အားလုံးကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မယ့်ဘဏ်အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုရှိပြီးသား ခင်ထိပ်ထားက အဲဒီ ကရမယ့် ဘဏ်အတိုးကိုပဲ တစ်နှစ် တစ်ခါရမှာ နားလည်လား။

အဲဒီ တော့ ဒီအိမ်ရာစီမံကိန်းကို ငွေစိုက်ထုပ်ပေးမယ့်လူကို မောင်ရင်အခုကတည်းက ရှာထားပေတော့....

သူငွေကြီးဦးရွှေဖူးမှာ ထိုစကား ပြောပြီးသည်နှင့် သူ့ကားရှိရာဆီသို့ လှည့်ထွက်သွား လေသည်။

“တောက်”

သာဒွန်းဦးက တောက်တစ်ချက်ကို ကျယ်လောင်စွာ ခေါက်လိုက်ပြီး သူငွေကြီးဦးရွှေဖူး၏ ကျော်ပြင်ကို မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်နေလေ၏ ။

သူ့ရင်ထဲတွင် တော့ ဒေါသနှင့် မာနတို့ ပေါင်းစပ်ထားသော လှိုင်းလုံးကြီးမှာ တစ်စုံတစ်ခု သော ကျောက်ဆောင်ကို အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာကွဲသွားအောင် ဝင်တိုက်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားလိုက် လေတော့သည်။

*

မှန်တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ပြီး သာဒွန်းဦးဝင်လာသည်ကို မြင်သည်နှင့် အတွင်း :ရေး မှ။

မလေး ကေသီက အလောတကြီး ဆီးကြိုပြောလိုက်သည်။

“ဆရာ ခုနက သူငွေကြီး ဦးရွှေဖူး ဒီကိုလာသွားတယ်”

“အဲဒါငါမကြားချင်ဘူး။ အခု ချက်ချင်း သူ့မိန်းမ ခင်ထိပ်ထားဆီ ဖုန်းခေါ်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

အတွင်း ရေး မှုမလေး ကေသီက ချက်ချင်း ပင် ခင်ထိပ်ထား၏
ဖုန်းနံပါတ်ကိုရှာကာ ဖုန်းဆက်ကြည့်နေလေသည်။

သာဒွန်းဦးက ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် သူ၏ ရုံခန်းအတွင်းသို့ လျှောက်ဝင်သွား၏ ။
အထဲသို့ ရောက်သော အခါ သူ၏ အုံကြွလာသော ဒေါသများ မှာ
မီးလောင်ရာလေပင့် ဆိုသလို ပိုမိုဆိုးရွားသွား လေတော့သည်။

“တောက်”

သူကြိုး စားပမ်းစားပုံစံထုတ် ဆောက်လုပ်ထားသော “ရွှေဖူးဦးယျာဉ်မြို့ တော်
အိမ်ရာစီ မံကိန်း၏ ပုံစံငယ်မှာ တစ်စစီကျိုး ပဲ့နေသည်ကို တွေ့ လိုက်ရသည့်အတွက်
သာဒွန်းဦးမှာ မခံမရနိုင်အောင် ဒေါသထွက်သွားကာ ကျယ်လောင်စွာ
တောက်ခေါက်လိုက်လေ၏ ။”

နေနှင့် ဦးပေါ့ ဦးရွှေဖူးရယ်.....ခင်ဗျားကြီး ကျုပ်အကြောင်းကို
ကောင်းကောင်းသိစေရမယ်.

သာဒွန်းဦးက စိတ်ထဲမှကြိုး ဝါးပြောဆိုရင်း သူ၏ အတွင်း ရေး မှုမလေး
ကေသီထံသို့ ပြန် ထွက်သွားလိုက်သည်။ ငြီးလျှင်....

“ငါ့အခန်းထဲက အဆောက်အဦးပုံစံငယ်ကို ဦးရွှေဖူး လာဖျက်ဆီးသွားတာလာ
ကေသီ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ ကျွန်မတားပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးရွှေဖူးကဘယ်လိုမှ
တားမရဘူး ဒေါသတကြီးနဲ့ကို....”

“ဆက်မပြောတော့နဲ့ကေသီ၊ ငါ နားမထောင်ချင်တော့ဘူး၊ အခုခင်ထိပ်ထားကို ဆက် သွယ်လို့ရလား”

“မရဘူးဆရာ မခင်ထိပ်ထားက သန်ဘက်ခါလောက်မှ ပြန်ရောက်မှာ တဲ့။ ကျွန်မ သူ့ရဲ့ အမျိုး သမီးစေတနာ့ဝင်ထန်း စောင့်ရှောက်ရေး အဖွဲ့ကို ဖုန်းဆက်မေးပြီးပါပြီ”

“ဒါဆိုခင်ထိပ်ထားက သူ့အိမ်မှာ မရှိဘူးပေါ့....”

“အိမ် ဖုန်းကိုဆက်ကြည့်တော့ ဘယ်သူမှ ဖုန်းလာမကိုင်ဘူး

ရှိင့်”

“ဟင်၊ ဒါဆို ဦးရွှေဖူးက ငါ့ဆီကနေ ထွက်သွားပြီး ခုထိအိမ်ပြန်မရောက်သေးဘူးပေါ့”

သားခွန်းဦးက အတွင်း :ရေး မှုမလေး ကေသီးကို ပြောသလိုလိုနှင့် မိမိဘာသာတစ်ဦးတည်း ရေရွတ်လိုက်လေသည်။ နက်မှော ဂ်စူးရှနေသော မျက်ဝန်းအိမ်ထဲ၌ ပင် လျှို့ဝှက်သည့်အရိပ်အ ယောင်အချို့ ယှက်သန်းသွားလေ၏ ။

နတ်ခမ်းပေါ်မှ မဲ့ပြုံး မှာ တစ်စုံတစ်ရာကို အငြိုး တကြီး လုပ်တော့မည် အပြုံး လိုမျိုး ...။

ဦးရွှေဖူး တစ်ယောက် အိမ်ကို မပြန်သေးဘူးဆိုလျှင် ဘယ်ကိုများ သွားနေမှာ ပါလိမ့်။

ဦးရွှေဖူး၏ ဝါသနာနှင့် အကျင့်စရိုက်ကို ကျေညက်အောင် သိရှိထားသော သားခွန်းဦးအဖို့ ဦးရွှေဖူးရှိမည် နေရာကို လွယ်လင့်တကူ တွက်ချက်မှန်းဆမိသွားသည်။

လက်မှနာရီးကို ငုံကြည့်လိုက်တော့ ညနေ (၃နာရီ)(၁၀)မိနစ်။

ခုနေလိုက်သွားလျှင် ကောင်းကောင်းမိနိုင်သည်။

သူ့အတွက် ပြင်ဆင်စရာဆိုလို့ လက်အိတ်တစ်စုံနှင့် သေနတ်တစ်လက်သာ
လိုအပ်သည် မဟုတ်လား။

*

ထိုခေတ်ထိုကာလက ငွေကြေးချမ်းသာသူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း
သူငွေကြီးဦးရွှေဖူးမှာ လည်း တာမွေတွင် ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခြံဝယ်ကာ ပြိုင်မြင်းအများ
အပြားကို မွေးမြူထားလေသည်။ ထိုခြံကြီး အတွင်းမှာ တော့ မြင်းဇောင်းများ၊ မြင်းများ
လေးကျင့်ရန် မြက်လမ်း၊ သဲလမ်း၊ ချိုလမ်းများ သာမက တစ်ခါတစ်ရံ
သူလာရောက်အနားယူရန်အတွက် သူငွေကြီးဦးရွှေဖူးမှာ ဘန်ဂလိုလေးတစ်လုံး ကိုပင်
ဆောက်လုပ်ထား၏ ။

ယခုလည်း သူငွေကြီးဦးရွှေဖူးမှာ “ရွှေဖူး ဥယျာဉ်မြို့ တော် အိမ်ရာစီမံကိန်း”မှ
အပြန်တွင် လမ်းကြိုသဖြင့် သူ၏ မြင်းဇောင်းသို့ လာကာ ပြိုင်မြင်းများ လေ့ကျင့်နေသည်ကို
အရသာခံကာ တစ် နေ့ကုန်တစ်နေ့ခန်း အချိန်ဖြန်းကြည့်ရှုနေလေသည်။

သူငွေကြီးဦးရွှေဖူးက မြင်းများ အပြေးလေ့ကျင့်သည့် သဲလမ်းဘေးတွင်
ရပ်လျက် စံချိန် မှတ်သိနာရီကို ကြည့်လိုက် မြင်းထရိန်နာ အီဘရာဟင် လေ့ကျင့်ပေးနေသော
သားရာဘရက် အင်္ဂလန်မြင်းမျိုး စပ်ပြိုင်မြင်းကြီးကို ကြည့်လိုက်နှင့် လုပ်နေလေ၏ ။

မြင်ထရိန်နာ အီဘရာဟင်က သူလေ့ကျင့်ပေးနေသော ပြိုင်မြင်းကြီးအား ပြု
ငြိစွဲဝင်နေသည့် အလား အမြန်ဆုံးနှုန်းဖြင့် သူရှေ့မှဝေါခနဲ ဖြတ်စီးသွားသည်ကိုကြည့်ပြီး
သူငွေကြီး ဦးရွှေဖူးမှာ အလွန်တရာ သဘောကျနှစ် ခြိုက်သွားလေသည်။

“အို...သိပ်ကောင်းတယ်...သိပ်ကောင်းတယ် အီဘရာဟင်ရေ။ ဒီပုံအတိုင်းဆို
ဒီနှစ် ပြိုင်ပွဲ လည်း ငါ့မြင်းတွေ ပဲ ဗိုလ်စွဲမှာ ကွ”

သူငွေကြီးဦးရွှေဖူး၏ အားပါတရ အော်ဟစ်အားပေးသံကြောင့်

မြင်းထရိန်နာအီဘရာဟင် မှာ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ မြင်းပေါ်မှ ပင်လှမ်းပြီး
ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူး ကတော့ တခွပ်ခွပ်နှင့် ပြေးထွက်သွားသော သူ့မြင်းကြီးကို
မျက်စိတစ် ဆုံး တစ်မိမိမ့်လှမ်းကြည့်နေပြီးမှ သူ့ကားရှိရာသို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

အချိန်မှာ လည်း ညနေခြောက်နာရီပင် ကျော်နေပြီး ဖြစ်သော ကြောင့် သူက
အိမ်သို့ ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏ ။

သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူးက ရွှင်မြူး တက်ကြွနေသည့် လူငယ်လေး တစ်ယောက် လို
လေတချွန် ချွန်နှင့် ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကာ မောင်းသူနေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာ ပင် ကားနောက်ခန်းဆီမှ သူမမျှော်လင့်ထားသော လူ တစ်ယောက်
၏ အသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“အရမ်းကို ကြောက်သွားလားဦးရွှေဖူး၊ ကျုပ်သာခွန်းဦးပါ”

“ဟင်မင်း...မင်း...ငါ့ကားထဲမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာ လဲ ဦးရွှေဖူးရယ်၊ ခင်ဗျားကြီးကို စောင့်နေတာပေါ့....

အော်မယ်လို့တော့ မကြုံနဲ့....ကားပေါ်မှာ တင် ကိစ္စတုံးသွားမယ်၊ အခု ချက်ချင်း
ကားပေါ်က ဆင်းပြီး ခင်ဗျားဘန်ဂလိုထဲကိုသွား”

သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူးက ကားထဲတွင် ရှိသော နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့်
မသိမသာ လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။ သာခွန်းဦးမှာ လက်နှစ် ဖက်စလုံးတွင်
လက်အိပ်စွပ်ထားသလို သူ့နောက်ကျော ကိုလည်း သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားသည်ကိုလည်း တွေ့
လိုက်ရ၏ ။

ထိုအတွက်ကြောင့် သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူးမှာ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး
သာခွန်းဦး ပြောသလို ကားပေါ်မှဆင်းကာ ဘန်ဂလိုရှိရာဆီသို့ တုန်တုန်ယင်ယင်
ခြေလှမ်းကများ ဖြင့် လျှောက် သွားလိုက်သည်။

သာခွန်းဦးမှာ လည်း နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်လာလျက်...။ ဘန်လိုထဲသို့ နှစ် ဦးစလုံး ရောက်ရှိသွားပြီးသည့်အချိန်တွင် တော့...။

*

ယခုတော့ ဘောက်ဆောဆလွန်းကားလေး၏ မောင်းသူမှာ သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူး
မဟုတ် တော့ဘဲ ဗိသုကာအင်ဂျင်နီယာ သာဒွန်းဦး ဖြစ်သွားခဲ့ရလေပြီ။

သာဒွန်းဦးမှာ တည်ငြိမ်းအေးဆေးစွာ နှင့် ပင် သူငွေကြီးဦးရွှေဖူး၏ အိမ်သို့ ကားကို ကိုယ် တိုင်မောင်းလာခဲ့သည်။ သူငွေကြီးဦးရွှေဖူး၏ အိမ်တွင် မည် သူတစ်ဦး တစ်ယောက် မျှ မရှိမှန်းကိုသိ သော ကြောင့် လည်း ဖြစ်ပေ၏ ။

သေချာအောင် သာဓုခံဉ်းက သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူး၏ အိမ်သို့ ရောက်သော အခါ
အရင်ဦးဆုံး လူခေါ်ဘဲလ်ကိုတီးကာ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။

မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်မှ ထွက်မလာသည်ကို မတွေ့ရမှအသင့်ယူဆောင်လာသော သောတုဖြင့် အိမ်တံခါးကိုဖွင့်ကာ ဝင်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သည့် လှေကားအတိုင်းတက်ကာ
သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူး၏ အိပ်ခန်းအတွင်း သို့ လာခဲ့လိုက်၏။

အိပ်ခန်းထဲတွင် တော့ အဝတ်အစားများ ကိုပင် ထုတ်ယူရသေးခြင်း မရှိသည်။ သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူး၏ ခရီးဆောင်အိပ်ကို ပွင့်လျက်သားတွေ ရသည်။ အနီးရှိစားပွဲပေါ်တွင် လည်း သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူး၏ ခရီးသွားလှိုင်ယူသွားနေကျ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း အချို့ နှင့် အတူ ပိုက်ဆံအိတ်ကိုပါ တွေ့ ရလေသည်။

သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူးမှာ ခရီးမှ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း
သူ့ဆီကိုလာချင်ဇောအားကြီးနေ၍ ထိုပစ္စည်းများ ကို သေသေချာချာ မသိမ်းဆည်းဘဲ
ထားပစ်ခဲ့ဟန်တူသည်ဟု သာဒွန်းဦးကတွေး လိုက်မိသည်။

သာဒွန်းဦးက သွက်လက်မြန်ဆန်စွာ နှင့် ပင် သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူး

ခရီးသွားလျှင်ယူသွားနေကျပစ္စည်းအားလုံးကိုယူကာ ပွင့်လျက်သားတွေ ရသော
ခရီးဆောင်အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

စိတ်ကြိုက်လုပ်ဆောင်ပြီးသွားပြီဆိုတော့မှ သာဒွန်းဦးမှာ ခြေရာလက်ရာမပျက်
အိမ်တံခါး ကို ပြန်ပိတ်ကား ရပ်ထားခဲ့သော သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူး၏
ဘောက်ဆာဆလွန်းကားဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

လက်ထဲမှ ဆွဲလာသော ခရီးဆောင်အိတ်ကို ကားနောက်ခန်းထဲသို့ ပစ်ထဲပြီး
သာဒွန်းဦးမှာ ကားမောင်းနေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏ ။

ထိုအချိန်မှာ ပင် သာဒွန်းဦး၏ အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ ပုဆိန်တံဆိပ်
ရာပန်းဆီးပုလင်းလေးမှာ ကားကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ထွက်ကျကာကွဲသွားလေ၏ ။

“ဟာကွာ...အရေး ထဲ”

သာဒွန်းဦးက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားပုံဖြင့် ညည်းညူရေရွတ်ရင်း
အောက်သို့ ပြန် ဆင်းကာ ကားကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ရာပန်းဆီးပုလင်းအကွဲ အစအနများ အား
လက်ဖြင့် ကောက်ယူ ဖယ်ရှာလိုက်လေသည်။

လက်အိတ်စွပ်ထားသော ကြောင့် ပုလင်းကွဲအစအနများ စူးမည် ကို
ပူပန်စရာမလိုပေ။ တစ်ခုမကျန် ဖယ်ရှားပြီးသွားပြီဆိုတော့မှ သာဒွန်းဦးမှာ
ကားပေါ်ပြန်တက်ကာ သူကြံစည်တွေ : တောထားသည့်နေရာကို
မောင်ထွက်လာခဲ့တော့လေသည်။

*